

пипвало нѣщо. Отначало момчетата го закачали, подигравали му се, а следъ това почнали да съчувствуватъ на малкото диваче. Малко по малко Тенеко почналъ да навиква къмъ новото си положение и да взема участие въ общитѣ занятия, макаръ че учелъ мжно, съ голѣми усилия.

Веднажъ директорътъ на училището получилъ като подаръкъ два елена, които му били изпратени отъ единъ неговъ познатъ. Никому не дошло на ума да каже това нѣщо на Тенеко. Той, както винаги, се разхождалъ на ски изъ двора и се чувствувалъ доволенъ и веселъ, сякашъ се намиралъ въ родното си мѣсто. Той се пързаялъ съ такава бързина, правѣлъ такива кръгове и завои, че самъ се възхищавалъ и радостно си подвиквалъ. Изведнажъ... отъ разтворената врата на обора се показала главата на единия елень съ голѣми разклонени рога. Тенеко погледналъ, изтръпналъ и се спрѣлъ, като не вѣрвалъ на очитѣ си; следъ това изведнажъ изхлипалъ, и, както билъ съ скитѣ, се спусналъ като ястребъ къмъ обора, хвърлилъ се на шията на елена, прегърналъ го съ дветѣ си ржце, почналъ да го цѣлува и милва и, като го плѣсвалъ по шията и по гърба, пѣхалъ прѣститѣ си въ кози-

Самоедска челядь